

[Kirsten Madsen]

Den dyreart, man efterhånden kan se er hårdest truet, er en med opretstående gangart på to lemmer, også kaldet ben, nemlig mennesket, og de planter, der er hårdest truet, er de danske kornsorter. Det er snart ikke muligt at opretholde et rimeligt landbrug. Der kommer det ene nødråb efter det andet fra landets landmænd, der gør opmærksom på, at deres erhverv stille og roligt er ved at dø, hvis ikke politikerne sadler om med hensyn til de forhold, der bydes landbruget.

De politiske beslutninger vedrørende miljøkravene og fredningerne betyder simpelt hen, at især de unge nyetablerede landmænd ikke kan klare sig hverken økonomisk eller på anden måde. Det er på tide at se alvoren i øjnene og finde ud af, at man er gået for vidt med skærpselse af loven om naturfredning. Et vidunderligt eksempel er den foreslåede § 65:

»Fredningsmyndighederne eller personer, der af disse myndigheder er bemyndiget hertil, har, hvis det skønnes nødvendigt, til enhver tid mod legitimation uden retskendelse adgang til offentlige og private ejendomme og lokaliteter for at udøve de beføjelser, der er tillagt dem i medfør af denne lov.«

Det tør siges, at en sådan lov kan man bestemt ikke gå ind for; og det gør vi selvfølgelig heller ikke.

Med hensyn til det næste lovforslag, L 214, er det forfærdeligt at læse i § 4, at miljøministeren kan bestemme, at »ejendomme i landzone eller sommerhusområde, der er særligt egnede til opfyldelse af lovens formål, pålægges – ikke kan tilbydes, men pålægges – »forkøbsret for staten.« Hvor er den private ejendomsret så henne? Det kunne jeg godt lide at vide.

Efter Fremskridtspartiets mening skal ingen minister, ligegyldigt hvilken, erhverve ejendomme for skatteydermidler. Det er tyveri af grov karakter. I andre sammenhænge bliver man straffet, når man for andres midler uretmæssigt beriger sig og derudover yderligere som hån lader de udnyttedes midler indgå til vedligeholdelse af tyveriets faste værdier. Ligegyldigt med hvilket ædelt motiv det er gjort, retfærdiggør det ikke tyveriet.

Staten kunne med lige så god virkning have givet de egentlige ejere bedre betingelser for at bevare landskabelige kulturhistoriske værdier, men det høje skattetryk har næsten gjort det umuligt at vedligeholde selv almindelige parcelhuse.

Det samme kan siges om betingelserne for det vilde plante- og dyreliv. Man har udpint landbruget, så der ikke har været andre muligheder end at drive rovdrift på landskaberne for at kunne betale de blodpenge, der er blevet opkrævet af staten, blodpenge, der også kaldes skatter. Resultatet er, at en gruppe mennesker, der ikke selv har været i stand til at skabe noget kreativt, har haft held – det er altså dem med fingrene i andres lommer – til at ødelægge uanede mængder af såvel landskabelige og kulturhistoriske værdier som vilde planter og dyreliv. De har været med til at begrænse skovarealerne, fordi der er så store skatter på overtagelse af landområder, og dermed har de givet befolkningen dårligere og dårligere muligheder for friluftsliv.

Lad befolkningen få mulighed for selv at skabe rammerne om deres liv ved en nedsættelse af skatterne, således at hver især kan få en meningsfyldt tilværelse i stedet for som nu at være under et stadig mere snærende tyranni af overformynderiske bestemmelser. Lad dog det danske folk få frihed til selv at vælge livsstil! Men nej, selv fra en såkaldt borgerlig minister skal man modtage lovforslag som de foreliggende.

Lad landmændene få så store midler via skattemidler, at de selv kan sørge for naturbevaring og naturgenopretning. Stop statslig skovtilplantning. Giv lettelse i skatterne, og lad det private finansieringsmarked sørge for den del af udgifterne. Det er en ganske misforstået mistillid til den danske befolknings ønsker om en fri og god natur. Det er en hån imod det danske folk.

Vi vil gå imod disse lovforslag.

Dohrmann (FP):

For et par uger siden var der megen debat om Danmarks økonomiske forhold, og man snakkede forfærdet om det skrækelige, der ville ske, når Danmark inden ret længe blev sat under administration.

Jeg vil godt sige, at med de lovforslag, der ligger på bordet, og som er til behandling nu, og med de udtalelser, der er faldet fra både venstre og højre side i salen, tror jeg faktisk, at Danmark var allerbedst tjent med, at vi hellere i dag end i morgen kom under administration.

Sandheden er, at med den store gæld, vi har – det er specielt lovforslag nr. L 215, jeg nu taler om – er der én eneste ting, Danmark skal være